

«Παρεμβαίνοντες...»

Αποκρίσεις σὲ ὑπεύθυνους Γονεῖς Ἐνότης 2: Αὐστηρότητα ἢ ἔλαστικότητα στὴν ἀγωγή τῶν παιδιῶν;

**β. Εἶναι σωστό νὰ ἀναλαμβάνει
ὁ πατέρας τὸν ρόλο τοῦ σκληροῦ
καὶ ἡ μητέρα τὸν ρόλο τοῦ συμφιλιωτοῦ;**

Δὲν θὰ ἦταν σωστό γενικά. Οὔτε πολὺ περισσότερο τὸ ἀντίθετο, ἐπειδὴ ἡ μητέρα ἀπὸ τὴν φύση της συνδέεται περισσότερο μὲ τὸ παιδί τὰ πρῶτα χρόνια καὶ χρειάζεται μεγάλη προσοχή κατὰ τὸν ἀπογαλακτισμό...

Τὸ σωστό εἶναι νὰ ἐναλλάσσονται αὐτοὶ οἱ ρόλοι ὅταν χρειάζεται, ἀνάλογα μὲ τὸ ποιὸς εἶχε μεγαλύτερη ἐμπλοκή μὲ τὸ παιδί στὴν συγκεκριμένη φάση.

Πάντως, ποτὲ νὰ μὴν τὸ παρακάνουμε καὶ οἱ τιμωρίες πρέπει κατὰ βάση νὰ εἶναι «συμβολικές», δηλαδή νὰ μὴν ἀποσκοποῦν στὸ νὰ τραυματίσουν τὸ παιδί μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο, ἀλλὰ νὰ τὸ διδάξουν.

Σὲ κρίσιμες περιπτώσεις, πρέπει οἱ γονεῖς νὰ δείχνουν περιήπου ἴδια στάση, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν ἔχουμε διπλὰ μηνύματα πὺ ἀδυνατεῖ τὸ παιδί νὰ καταλάβει καὶ ἀφομοιώσει. **Ἀπαιτεῖται** λοιπὸν **χρόνος** (καὶ θὰ πρέπει οἱ γονεῖς νὰ τὸν βρίσκουν!) γιὰ νὰ συζητᾶνε τὰ προβλήματα αὐτὰ καὶ νὰ συναποφασίζουν, ὥστε νὰ ἔχουν **κοινὴ καὶ τὴν εὐθύνη**.

Υπάρχουν περιπτώσεις, κατὰ τις ὁποῖες μπροστὰ στὸ παιδί εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἐνισχυθεῖ ὁ ρόλος τοῦ ἑνὸς γονιοῦ ἀπὸ τὸν ἄλλο, ὅταν ἀδυνατεῖ νὰ εἶναι ὅσο πρέπει ἀποτελεσματικὸς καὶ τὸ παιδί κινδυνεύει νὰ ἰσοπεδώσει τις ἀξίες μας καὶ τὴν ἀνάλογη ἀπόσταση ἀπὸ μᾶς.

Ὁ Παιδο-Ψυχίατρος
Ἐπεταὶ *συνέχεια*